

Kutsal Yazılar Srisi

Yaşamanın Sırrı

İncil'in Filipililer Bölümü Üzerine bir Yorum

Can Nurođlu

Yaşamanın Sırrı

[Can Nurođlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nurođlu, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[ÖNSÖZ](#)

[GİRİŞ](#)

[TASLAK](#)

[PAVLUS'UN DUASI](#)

[PAVLUS'UN GAYESİ](#)

[MESİH'İN ÖRNEĞİ](#)

[ÖZVERİLİ HİZMET](#)

[MESİH'İ TANIMAK](#)

[GÖKSEL VATAN](#)

[SEVİNİN!](#)

[MUTLULUĞUN SIRRI!](#)

[KAYNAKÇA:](#)

ÖNSÖZ

İncil'in en temel gayesi canımızın kurtulup sonsuz hayata kavuşmasıdır. Fakat Rab sadece ebedi yaşamımızla değil, günlük yaşamımızla da ilgilenir. Çünkü doğru inanç sadece ölmek için değil doğru düzgün yaşamak için de gereklidir. Tanrı yalnızca sonsuz mutluluğumuzu değil şimdiki mutluluğumuzu da düşünüyor. Ancak İncil'in bahsettiği mutluluk dünyanın vaat ettiği türden değil. Dünyada mutluluk konusu açıldığında insanlar genellikle maddi ve günöbirlik bir mutluluktan söz ediyorlar. Rab'bin bağısladığı mutluluk ise çok daha derin, ağırlıkta manevi bir yaşam tarzıdır. Dünyanın verdiği mutluluk yalnızca duygusaldır, Mesih'in sunduğu mutluluk ise ruhsaldır. Dünyadakiler ancak belirli şartlar altında mutlu olabilirler; para ve güzel arkadaşlar varsa mutluluk sürüyor ama bunlar tükenince eğlence birden son eriyor. Rab'bin verdiği mutluluk ise etrafımızdaki şartlara endeksli değil, çok daha derin bir kaynaktan beslendiği için durum ne olursa olsun her koşulda varlığını sürdürebilir. İşte Kutsal Ruh'un ürünü olan bu mutluluğun adı 'Sevinç'tir'.

Bundan yaklaşık 2000 sene önce Filipi'de yaşayan Mesih imanlılarına yazılan bu mektup baştan sona kadar Mesih gibi olma yolunda sevinç konusunu işliyor. Yanlış anlamayalım, mutluluk ve sevinç derken sıkıntıların yokluğundan bahsetmiyoruz. Tam aksine sıkıntılara rağmen, hatta sıkıntıların içinde mutlu ve sevinçli olmaktan bahsediyoruz. Bu mümkün mü? Evet! Bu satırları yazan Elçi Pavlus bu sırada Roma'da haksız yere tutuklu bulunuyordu. Eline kalem alırken bileklerinde zincirlerin ağırlığını hissedebiliyordu. Yine de yüreğinde duyduğu sevinci anlatmadan edemiyor ve kendisini çok merak eden okurlarını da adına sevinmeye davet ediyor. Neden? Aslında durumu çok ciddiydi. Roma İmparatorluğu onu bir çırpıda yok edebilirdi ama Elçi Pavlus'un hiç umurunda değil. Niçin? Çünkü kendisi yazdığı gibi '*İster yok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamamın sırrını öğrendim.*' Neymiş bu büyük sır? '*Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim!*' Elçi Pavlus,

karşısındaki sıkıntı ne kadar büyük olursa olsun Rab'bin hepsinden daha büyük olduğunu ve O'nun gücüyle hepsini aşabileceğini biliyordu. Böylece Pavlus'un sevinci içinde bulunduğu durumun şartlarına endeksli değil, Rab'bin yüreğine koyduğu esenliğe bağlıydı.

İncil'in temel öğretilerinden biri yaşamın sıkıntılılarıyla başa çıkmaktır. Tanrı esiniyle Kutsal Kitap'ın bölümlerini yazan insanların çoğu büyük sıkıntılar görmüştü. Okurların çoğu da sıkıntılı günler geçiriyorlardı. Ancak sıkıntılarımızı bilmezlikten gelmek yerine bize bu sıkıntıların içinde Tanrı'nın amacını bulmayı öğretir. Acıdan kaçmak yerine Mesih'in hacına sarılmayı ve bu sayede özgür olmayı öğreniyoruz. İşte yaşamın sırrı ve mutluluğun şifresi de budur.

Şimdi okumakta olduğunuz eser İncil'in Filipililer mektubunun ayetlerini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan yorumları iletir. Elçi Pavlus ile birlikte sizler için duam şu ki Mesih'te saklı bulunan hayatın sırrını kavrayıp tüm sıkıntılarınıza rağmen sevinçli bir şekilde yaşamayı öğrenesiniz.

GİRİŞ

Bu mektup hapis mektuplarından biridir, çünkü bunu yazan Elçi Pavlus Roma'da tutuklu bulunuyordu. Aslında ilginçtir ki mektubu yazdığı Filipililer'le ilk tanışması da yine hapis sayesinde oldu. İncil'in Elçiler İşleri bölümünden okuduğumuz kadarıyla Pavlus ve yol arkadaşı Silas M.S. 49 yılında ikinci bir müjdeleme seyahatine çıktılar. En başta Pavlus Ege Bölgesi civarında müjdeyi yaymak istemesine karşın Rab'bin yönlendirmesiyle Avrupa yakasına geçmeye karar aldı. Vardıkları ilk şehir Roma kolonisi olan son derece saygın ve şirin Filipi kentiydi. Pavlus genellikle Yahudiler'in havralarında müjdelemeye başlardı ama Filipi'de havra olmadığı için Şabat gününde nehir kenarına inip ilgili bazı kişilerle diyalog kurmaya başladı. İlerleyen günlerde Pavlus ile arkadaşları Filipi'de epeyce bir macera yaşadılar.

A. FİLİPİ KİLİSESİ – Belirttiğimiz gibi Filipi kenti oldukça güzel ve şerefli bir kentti. Yakınlarında gerçekleşen bazı savaşlardan dolayı Roma Devleti'nden özel bazı ayrıcalık tanındı öyle ki orada doğup büyüyen Roma vatandaşı sayılırdı. Bu yüzden bir çok Romalı emekli askeri personel Filipi'ye yerleşmeyi severdi. Sonuç olarak Filipililer oldukça gururlu ve yurtsever bir halktı. Elçi Pavlus ile arkadaşları ilk şehre ayak bastığında müjdeyi duymak isteyen birilerini bulmakta zorlandılar. Ama Şabat gününde nehir kenarında Lidya isminde tüccar bir kadınla karşılaştılar. Rab kadının yüreğine dokundu ve kısa bir süre sonra evini ilk kilise topluluğuna açtı. Bu arada Pavlus şehirde müjdeyi duyurmaya devam etti ama onu sürekli rahatsız eden falcı bir kız peşini bırakmıyordu. Buna artık dayanamayan Pavlus ona dönüp içindeki kötü ruhları kovdu. Fakat kızın bu acınacak halinden bir hayli zengin olan patronları Pavlus'a çok kızdılar ve kendisiyle yol arkadaşı Silas'ı şehrin yetkilileri önüne sürükleyip üzerlerine bir çok iftira attılar. Kentin milliyetçi halkı ayaklanınca yetkililer elçileri dövdürüp zindancıya teslim ettiler. O gecenin geç

saatlerinde ayakları tomruğa vurulan Pavlus'la Silas var güçleriyle ilahi söyleyerek Rab'bi yüceltmeye başladılar. Birden öyle şiddetli bir deprem hapishaneyi salladı ki bütün kapılar açıldı. Yanlarına koşan zindancı canına kıymak istedi fakat Pavlus onu durdurdu. Sonra zindancıyla Mesih'in sevgisini paylaştı ve adamla beraber bütün aile fertleri de İsa'ya inandı. Ertesi gün Pavlus'la Silas özgür bırakıldı ve yollarına devam ettiler (Elçilerin İşleri 16).

Bu olaylardan yaklaşık 10 sene geçmişti ki Pavlus bu defa Roma'da tutuklu bulunuyor (Elçilerin İşleri 28). Kendisinin orada 3 yıl kaldığı tahmin ediliyor ve oradayken Efesliler, Filipililer, Koloseliler ve Filimon'a olan mektuplarını yazmıştır.

B. MEKTUBUN AMACI – Filipi'deki Mesih imanlıları Pavlus'un tutuklandığını öğrenince ihtiyaç içinde olabileceğini düşünerek Epafroditus'un eliyle bir bağış göndermeye karar verdiler. Epafroditus'un Roma'dayken Pavlus'la bir süre kalıp hizmet ettiğini fakat oradayken ciddi bir hastalığa yakalanıp ölüm derecesinde hastalandığını okuyoruz (Fil. 2:25-30). Epafroditus biraz iyileştikten sonra Pavlus onu geri göndermeye karar veriyor. Eline verdiği bu mektupta da öncelikle içten minnettarlığını dile getiriyor. Aynı zamanda kendi durumu hakkında bir az bilgi veriyor. Sandıkları kadar kötü olmayıp aslında cezaevinde bile Rabbin hizmetine devam edip her durumda sevinmeyi öğrendiğini yazar. Pavlus çoğu mektubunu kilisede baş gösteren belirli bazı sorunları çözmek için yazıyor ama Filipililer mektubu buna bir istisnadır. Ufak bazı sıkıntıları hariç (Fil. 4:1-2), kilise topluluğu oldukça sağlıklı ve Elçi Pavlus bundan büyük teşvik aldığı gibi onları bu yönden daha da pekiştirmek istiyordur. En önemlisi Pavlus Filipi'de ilk zindana atıldığında nasıl Rab'bi yüceltiyse şimdi Roma'da da tutukluysen hala sevindiğini vurguluyor. Nitekim yaşamının sırrı budur; durum ne olursa olsun Rab'de sevinmek için her zaman pek çok sebebimiz var.

TASLAK

Pavlus'un Durumu (1:1-30)

Pavlus'un Şükranı ve Duası (1:1-11)

Müjdenin Yayılması (1:12-30)

Pavlus Alçakgönüllülüğü Vurguluyor (2:1-30)

Pavlus'un Birlik Ricası (2:1-4)

Mesih'in Örneği (2:5-11)

Pavlus'un Örneği (2:12-18)

Timoteos'un Örneği (2:19-24)

Epafroditus'un Örneği (2:25-30)

Pavlus Gerçek Değerleri Vurguluyor (3:1-21)

Dünyanın Boş Değerleri (3:1-9)

İsa'yı Tanımanın Üstün Değerleri (3:10-16)

Geleceğin Üstün Değerleri (3:17-21)

Pavlus Yaşamının Sırrını Vurguluyor (4:1-23)

Rab'de Sevinmek (4:1-9)

Her durumda Sevinmek (4:10-19)
Son Selamlar (4:20-23)

PAVLUS'UN DUASI

Filipililer 1:1-11

1 *Mesih İsa'nın kulları ben Pavlus ve Timoteos'tan Filipi'deki gözetmenler ve görevlilerle birlikte Mesih İsa'ya ait bütün kutsallara selam!*

2 *Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.*

3 *Sizi hatırladıkça Tanrım'a şükrediyorum.*

4-5 *İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum.*

6 *Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var.*

7 *Hepiniz için böyle düşünmekte haklıyım. Her an yüreğimdesiniz. İster zincire vurulmuş, ister Müjde'yi savunup doğrulamakta olayım, hepiniz benimle birlikte Tanrı'nın lütfuna ortaksınız.*

8 *Hepinizi Mesih İsa'nın sevgisiyle nasıl özlediğime Tanrı tanıktır.*

9 *Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür sezgiyle durmadan artsın.*

10-11 *Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için İsa Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız.*

AÇIKLAMA: Mektubun başından beri Elçi Pavlus'un Filipili kardeşlerine duyduğu içten sevgi çok açık ve net anlaşılır. Bundan yaklaşık 10 sene önce ilk Filipi'ye uğradığı zaman Pavlus hiç kimseyi tanımıyordu ama kısa bir sürede orada yaşadığı zorluklara rağmen o kentte güçlü bir topluluk oluştu. En baştaki selamdan topluluğun ilerleyen zamanda hem gözetmen hem de görevlilerden oluşan kurulu bir önderlik heyeti olduğunu görebiliyoruz. Başta Pavlus orada en fazla bir kaç hafta kalabildiyse de daha sonra bir kaç kez uğramış olmalıydı. Gezin bir müjdecisi olarak sürekli yeni şehirlere gidip yeni topluluklar kuruyordu. Fakat daha önce kurduğu kiliseleri hiç unutmazdı. Filipi'deki topluluk da onu hiç unutmadı ve zaman zaman fırsat buldukça hizmeti için Pavlus'a bir bağış ve armağanlar gönderirlerdi. En son Roma'da tutukla olduğunu öğrenince Filipili kardeşler Epafroditos'un eliyle Elçi'ye bir şeyler gönderdiler. Buna çok sevinen Pavlus onlara bu mektupla teşekkürlerini iletiyordu.

İlk ayetlerde Pavlus'un Filipi'deki kardeşleri ne büyük bir sevinçle hatırladığını görüyoruz, her dua ettiğinde onlar için dilekte bulunuyordu. Aslında onlar için pek

kaygı çekmiyordu çünkü onları Tanrı'nın güvenilir ellerine teslim etmişti bile. Pavlus kurduğu hiç bir kiliseyi kendi eseri olarak görmezdi. Ona göre orada iyi bir işe başlayan Tanrı'ydı. Böylece Mesih geri gelene dek bu işi sürdürecektir ve tamamlayacak olan da Tanrı'dır. Çünkü Tanrı başladığını bitirir, o yüzden Pavlus'un güveni tamdır. Sonra Pavlus onları yaptığı kutsal hizmetin birer ortağı olarak gördüğünü belirtir. Elçi Pavlus kendini imana getirdiği kişilerden daha üstün görmüyordu. Aksine tüm imanlılar Rab'in hizmetinin bir tarafında yer alıyordu. Bu kez armağanları vasıtasıyla Filipili kardeşler Pavlus'un diğer şehirlerdeki hizmetine katkıda bulunuyorlardı. Sonuç olarak hep birlikte müjdeyi yayıyor Mesih'in hizmetini yapıyorlardı.

Sonra Pavlus onlar için ettiği duayı kısaca özetler: *'Sevginiz, bilgi her tür sezgiyle durmadan artsın.'* Başka yerlerde buna benzer daha ayrıntılı dualarına tanığımız (Efesliler 3:14-21). Duanın özünde sevginin artması söz konusu. Mesih'in temel buyruklarına göre bu hem Tanrı'ya hem de komşumuza yönelik içten bir sevgidir. Aynı zamanda bu sevginin iki önemli unsurdan oluştuğunu görebiliyoruz. Günümüzde sevgi dendiğinde insanlar sadece duygusal boyutunu düşünür. Fakat Elçi Pavlus'a göre yetki bir sevgi sağlam bilgiye dayanmalı. İnsanın sevgisi çok güçlü olabilir fakat yanlış şeyi ya da kişiyi seviyorsak o zaman sevgimizin ne denli güçlü olduğu hiç önemli değil. Aynı zamanda gerçek bir sevgide her tür sezgi de olması gerek. Burada sezgi derken doğru karar verebilmek demek. Hayatta yapılacak o kadar çok güzel şey var ki bazen hangisine yönelmemiz gerektiğini bilemiyoruz. Ancak Tanrı'nın Ruhü bize bu konuda hikmet verebilir. Çünkü doğru şeyleri seçmek için diğerlerine hayır dememiz gerekebilir. Ama hayatımızla Rab'bi gerçekten yüceltmek istiyorsak o zaman sözü geçen bu üstün değerleri kovalamak lazım. Ancak o zaman Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyveleriyle dolup taşacağız ve her daim ikinci gelişine hazır olacağız. Sonuç olarak Tanrı'nın bizim için tasarladığı amaca ulaşmak için diğer tüm değerlerimizden vaz geçip Rab'in yüce değerlerine odaklanmamız gerek. En önemlisi Rab'in bize bu konuda sonuna kadar yardımcı olacağına emin olabiliriz.

Sizde iyi bir işe başlamış
olan Tanrı'nın bunu
Mesih İsa'nın gününe dek
bitireceğine güvenim var.

PAVLUS'UN GAYESİ

Filipililer 1:12-30

12 *Kardeşler, şunu bilmenizi isterim: Başıma gelenler daha çok Müjde'nin yayılmasına yaramıştır.*

13 *Sonuç olarak bütün saray muhafızları dahil, herkes Mesih uğruna zincire vurduğumu öğrendi.*

14 *Kardeşlerin çoğu da zincire vuruluşumdan ötürü Rab'be güvenerek Tanrı'nın sözünü korkusuzca söylemekte daha da cesur davranıyorlar.*

15 *Gerçi kimi Mesih'i kıskançlık ve rekabetle, kimiye iyi niyetle duyuruyor.*

16 *Sonuncular, Müjde'yi savunmaya atandığımı bilerek bunu sevgiyle yapıyorlar.*

17 *Ötekilerse Mesih'i temiz yürekle değil, bencil tutkularla duyuruyorlar. Böylece tutukluluğumda bana sıkıntı vereceklerini sanıyorlar.*

18 *Ama ne önemi var? İster art niyetle ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor. Buna seviniyorum, sevineceğim de.*

19 Çünkü dualarınızla ve İsa Mesih'in Ruhu yardımıyla bunun bana kurtuluş getireceğini biliyorum.

20 Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum.

21 Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır.

22 Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi bilemiyorum.

23 İki seçenek arasında kaldım. Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi.

24 Ama hayatta kalmam sizin için daha gereklidir.

25 Bundan emin olarak kalacağımı biliyorum. İmanda gelişip sevinmeniz için hepimizle birlikte olmaya devam edeceğim.

26 Öyle ki, tekrar yanınıza geldiğimde, Mesih İsa'da benimle daha çok övünebilirsiniz.

27-28 Ancak yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. Böyle davranmanız onlara bir belirtidir - kendilerinin mahvolacağını, sizlerin ise kurtulacağını gösteren bir belirti. Bu da Tanrı'nın işidir.

29-30 Çünkü Mesih uğruna yalnız Mesih'e iman etmek değil, daha önce bende gördüğünüz ve hâlâ sürdürdüğümü duyduğunuz zorlu çabanın aynısını göstererek Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi.

AÇIKLAMA: Şimdi tutuklu bulunan Pavlus'tan çok çarpıcı birkaç satır gelir. Filipili kardeşler onun başına gelen kötü olayları duyunca Pavlus için çok kaygılanmışlar fakat Mesih'in Elçisi tam tersine bu gelişmelerden sevinç duyduğunu belirtir: 'Başıma gelenler daha çok müjdenin yayılmasına yararmıştır!' der. Aslında Pavlus için tutuklu olup olmamak pek önemli değil, önemli olan müjdenin daha çok kişiye duyurulmasıdır. Şimdi Roma'da tutuklu bulunan Pavlus her gün Sezar'ın askerlerinin gözetimindeydi. Elçi Pavlus ise bu acı durumu harika bir fırsata dönüştürdü. Anlaşılan, dönüşümlü olarak yanına gelen askerleri tek tek müjdeliyordu, böylece saray muhafızları dahil, Sezar'ın ev halkından pek çok kişi Mesih'in müjdesini Elçi'den duymuştu. Tabii Pavlus'un tutuklanması ona karşı gelen bazı sahte öğretmenler için farklı bir müjde oldu. Bunlar Mesih'i kıskançlık ve rekabetle duyurarak Pavlus'u üzmeye çalışıyorlardı, fakat Elçi tam aksine seviniyordu. Çünkü ona göre kimin ne niyetle müjdeyi duyurduğu önemli değil, esas önemli olan müjdenin alabildiğine duyurulmasıdır. İşte burada Elçi Pavlus'un ne denli temiz bir yürekle hizmetini sürdürdüğünü görüyoruz. Adamın tek gayesi Mesih'in müjdesidir.

Aslında Pavlus'un hayatı büyük tehlikedeydi. Roma yetkilileri onu her an idam edebilir ama Elçi Pavlus'ta bir zerre kadar kaygı yoktur. Onun tek kaygısı müjdeye gerektiği gibi sonuna kadar tanıklık edememektir. Sonra Pavlus şu meşhur sözleri sarf eder: 'Benim için yaşamak Mesih'tir ölmek kazançtır.' İlerleyen ayetlerde Pavlus ne demek istediğini açıklar. Mesih imanlısı olarak Pavlus için bir an evvel ölüp Rab'bin huzuruna kavuşmak tabii ki en büyük kazanç olur. Fakat öbür yandan yeryüzünde kalıp müjdeyi duyurmaya devam etmek de gerek. İki seçenek arasında kaldığını söylüyor. Elbette ki Rab'bin yanına gitmek daha iyi olur, ama Mesih'in hizmetini sürdürmek için kalmaya razı olduğunu da belirtir. Hatta hayatta kalacağına dair Rab'den bir izlenim almış olmalıydı ki yakında onları görmeye geleceğini söylüyor. En büyük isteği de şu ki Filipililer'in yanına geldiğinde onları imanda dimdik bulsun. Pavlus'un bu sözleri bazılarını çok şaşırtır. Bir insan ölümü nasıl bu kadar hafife alabilir? Fakat Mesih'in bize sonsuz yaşam verdiğine yüzde yüz eminiysek o zaman ölümden hiç çekinmeye gerek yok (1.Korintliler 15:55-57). Böylece kalan hayatımızı Mesih'in hizmetine seve seve bağışlıyoruz çünkü sonsuz hayatımız için kendi canını bize bağışladığını biliyoruz.

Ardından Pavlus müjdeye inanmanın pratik boyutuna değinir. İsa Mesih'e güvenmek oldukça kolaydır ama müjdesine yaraşır bir şekilde yaşamak zor gelebilir. Pavlus'un Filipili kardeşlerden ricası şu ki, tek bir ruhta dimdik dursunlar, tek can halinde birlikte mücadele etsinler. Mesih'i sevmek çok kolay ama işimizi zorlaştıran esas İsa'yı izleyen diğerleri sevmek. Bunun dışında elbette ki İblis'in saldırıları da olacak. Düşmanımız bir çok yönden bize saldırıp Rab'be olan güvenimizi kırmaya çalışır. Hatta bazen Mesih imanlısı olarak neden bu kadar acıya katlandığımızı merak ediyoruz. Fakat Elçi Pavlus Mesih uğruna acı çekmenin büyük bir ayrıcalık olduğunu hatırlatır. Ama nasıl? Şimdi uğrumuza canını veren İsa Mesih adına acıya katlanmak gerçekten inanılmaz bir onurdur (1.Petrus 4:12-

16). Dahası Mesih gibi acılara katlandığımız zaman bu şekilde müjdesini çok daha çarpıcı bir şekilde duyurmuş oluyoruz. Sonuç olarak Mesih uğruna acıya katlandığımız zaman asırlarca doğruluk adına acı çeken diğer tüm kutsallara katılmış oluyoruz ve günün birinde Rab'bin vaat ettiği doğruluk tacı giyeceğimizi de garantilemiş oluyoruz (2.Timoteos 4:8).

MESİH'İN ÖRNEĞİ

Filipililer 2:1-11

1-2 Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekte bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın.

3 Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın.

4 Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin.

5 Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun.

6 Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınıksız sarılabilecek bir hak saymadı.

7-8 Ama kul özünü alıp insan benzeşiminde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.

9 Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı.

10-11 *Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.*

AÇIKLAMA: *Filipili kardeşler arasında yaşananları tam olarak bilemesek de Pavlus'un bu sözlerinden küçük de olsa aralarında bazı sürtüşmelerin yaşandığını tahmin edebiliyoruz. Daha sonra Pavlus özellikle anlayamayan iki kadının ismini de veriyor (4:2-3). Her ne olursa Pavlus onları Mesih'te birleşmeye çağırıyor. Sonuçta ruhsal olarak her neye sahipsek hepsi Mesih'in lütfu sayesinde. Tanrı'nın ev halkı olarak aramızda hissettiğimiz sevgi, sevinç ve huzur, hepsi İsa Mesih aracılığıyla sağlandı. Dahası, Rab'bin Ruh'u sayesinde müthiş bir paydaşlığa sahibiz. İşte, Pavlus bu kutsal nimetleri hatırlatarak onları yine birlik düşüncesinde, bir tek amaç doğrultusunda birleşmeye davet ediyor. Bireyler olarak farklı kişiliklere sahip olduğumuz gibi elbette ki farklı düşüncelerimiz olacaktır. Rab bizim her konuda tam anlamıyla hemfikir olmamızı bekleliyordur fakat hep birlikte Tanrı'nın amaçlarına hizmet etmemizi ister. Bazı konularda farklı düşünsek de aramızdaki birliği korumak için elimizden geleni yapmamızı bekler (Efesliler 4:1-6). Bunun için Pavlus Filipili kardeşleri kişisel çıkarlarını ve kibirli tutumlarını terk etmeye davet eder. Gururun antidotu alçakgönüllülüktür. Kendi egomuza kalırsa sadece kendi isteklerimize eğiliriz, fakat Rab'bin Sözü başkalarını kendimizden daha çok önemsemeyi öğretir. Gerçek sevgi ve alçakgönüllülük budur, kendi yararımızı değil başkalarının yararını gözetmektir.*

Şimdi alçakgönüllülük deyince, çoğu kişi bundan pek hoşlanmıyor. Hiç kimse kendini alçaltmayı sevmez. Doğal halimizde hep benliğimizi kayırırız. Ama bizi yaratan Tanrı'ya bakacak olursak O'nun esas alçakgönüllü bir yapıya sahip olduğunu öğrenmek bizi şaşırtabilir. Her şeyin üstünde yüce Tanrı olmasına rağmen insanlara sevgisini göstermek için eğilmeye seven bir Baba yüreğine sahiptir (Mezmun 113:5-6). Bu bölümde Pavlus alçakgönüllülüğe dair birçok harika örnek sergiler. Fakat, en büyük örnek Mesih'in eşsiz ve emsalsiz örneğidir. Tanrı olan yüce Oğul insan olmayı seçti, zengin ve soylu bir ailenin mensubu da değil, fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Dahası, kul özüne bürünmüş bir insan olarak ölüme kadar gitti, ama sıradan bir ölüm de değil, son derece ürpertici, utanç verici ve işkenceli bir idama çarptırılarak çarmıhta can verdi. Böyle bir ölümün sıradan bir insan için ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliriz belki, fakat Tanrı konumunda olan Mesih'in kendini alçaltıp inanılmaz acılara maruz kalması ne kadar daha büyük bir olay olduğunu hayal bile edemeyiz. Bundan daha büyük bir fedakarlık ve alçakgönüllülük örneği yoktur dünya tarihinde. İşte Pavlus Mesih'in bu inanılmaz örneğini Filipililer'e bir emsal olarak gösterir.

Bu ayetlerde Elçi Pavlus İsa Mesih'in gerçek kimliğini çok net ve açık bir şekilde vurgular. İnsanlığa bürünmeden önce Mesih Tanrı özüne sahip, Baba'ya eşit bir konumdaydı. Sonra, Pavlus'un dediğine göre Tanrı Oğlu Mesih 'kendini boş kıldı'.

Bu ne demek? Meryem'in rahmine düştüğü zaman İsa Tanrı olmaktan çıkmadı ya da Tanrı kimliğinden vazgeçmedi. İnsan olduğunda Mesih kendi isteğiyle ululuğunu bırakıp Tanrısal sıfatlarını kısıtladı demek. İsa hala Tanrı özüne sahipti fakat insan olarak yaşamayı seçtiği için Tanrı'ya özgü görkeminden soyundu. Böylece İsa'yı gören onu normal bir insan olarak görüyordu. Fakat Tanrı Oğlu Mesih için sıradan bir insan olmak bile çok büyük bir fedakârlıktı. İsa Mesih daha da öteye gidip tüm insanlar için canını çarmıhta feda etti. Ama bu hikâyenin sonu değildi çünkü üçüncü gün Mesih ölümü yenerek hayata döndü. Kendini dirilmiş olarak öğrencilerine gösterdikten sonra İsa göğe alındı ve şimdi Baba Tanrı'nın sağındadır. Böylece Mesih en yüce adı almış bulunuyor; O Kralların Kralı ve Rab'lerin Rab'bidir! Günümüzde bir çok insan İsa'yı Rab olarak kabul etmek istemezler de bir gün Mesih'i bütün görkemiyle gördüklerinde her diz önünde çökecek ve gerçek kimliğini ikrar edecektir.

ÖZVERİLİ HİZMET

Filipililer 2:12-30

12 *Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın.*

13 *Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır.*

14-16 Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sımsıkı sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız. Öyle ki, boşuna koşmadığımı, boşuna emek vermediğimi görerek Mesih'in gününde övünecek bir nedenim olsun.

17 Kanım imanınızın sunusu ve hizmeti üzerine adak şarabı gibi dökülecek olsa da seviniyor, hepinizin sevincine katılıyorum.

18 Aynı şekilde siz de sevinin ve benim sevincime katılın.

19 Durumunuzu öğrenmek, böylece içimi rahatlatmak üzere yakında Timoteos'u yanınıza gönderebileceğime ilişkin Rab İsa'da umudum var.

20 Timoteos gibi düşünen, durumunuzla içtenlikle ilgilenecek başka kimsem yok.

21 Herkes kendi işini düşünüyor, Mesih İsa'nınkini değil.

22 Ama Timoteos'un, değerini kanıtlamış biri olduğunu, babasının yanında hizmet eden çocuk gibi, Müjde'nin yayılması için benim yanımda hizmet ettiğini bilirsiniz.

23 Durumum belli olur olmaz onu göndermeyi umuyorum.

24 Ben de yakında geleceğim, bu konuda Rab'be güveniyorum.

25 Ama muhtaç anımda bana yardım etmek üzere gönderdiğiniz elçiyi, omuz omuza mücadele verdiğim kardeşim ve emektaşım Epafroditus'u geri yollamayı gerekli gördüm.

26 Çünkü hepinizi özlüyor, hasta olduğunu öğrendiğiniz için çok üzülüyordu.

27 Gerçekten de ölecek kadar hastaydı. Ama Tanrı ona acıdı; yalnız ona değil, acı üstüne acı duymayayım diye bana da acıdı.

28 İşte bu nedenle, onu tekrar görüp sevinesiniz diye kendisini daha büyük bir istekle yanınıza gönderiyorum. Böylelikle benim de kaygılarım hafifleyecek.

29 Onu Rab'de tam bir sevinçle kabul edin, onun gibi kişileri onurlandırın.

30 Çünkü sizin bana yapamadığınız yardımı yapmak için canını tehlikeye atarak Mesih'in işi uğruna neredeyse ölüyordu.

AÇIKLAMA: Onlara alçakgönüllülük konusunda tarihin en mükemmel emsalini sergiledikten sonra şimdi Elçi Pavlus biraz da kendi hayatından birkaç örnek göstererek Filipî'deki kardeşleri kurtuluşlarını etkin kılmaya çağırır. Fakat bu cümle 'kurtuluşunuzu etkin kılın' başta bizi şaşırtabilir. Çünkü İncil'in öğretilerine göre Rab'den aldığımız kurtuluş lütuf sonucu bir armağan olarak bize verilir (Efesliler 2:8-9). Bizim yaptığımız tek şey bunu imanla kabul etmektir. O halde Pavlus 'kurtuluşunuzu etkin kılın' diyerek neyi kastediyor acaba? Bunu verilen bir hediyeye benzetebiliriz. Çocuğunuza bir telefon hediye ettiğinizi düşünün, fakat bunu aktive edip kullanmaya başlamadığı sürece o telefon hiç bir işe yaramıyor. Son model pahalı bir telefon da olsa açılmadığı sürece bir taştan farksızdır. Benzer şekilde Rab bize paha biçilmez bir kurtuluş armağanı verdi. Ancak o kurtuluşun pratik boyutlarını keşfetmeden günlük hayatımızda pratik faydasını pek göremeyeceğiz. Çünkü Rab'bin bize verdiği kurtuluş sadece cehennemden kurtulmamız için değil şimdi bu dünyada da günahattan kurtulmamız için ve kardeşlerimizle uyum içinde yaşamamız içindir. Neticede bunu etkin kılan yine de Rab'dir, nitekim Tanrı'nın arzusu sağladığı lütfun hayatımızın her alanında etkin olmasıdır. Böylece Mesih İsa aracılığıyla bize sağlanan lütfu dayanarak kusursuz ve sevgi dolu bir hayat sürmeye gayret göstermeliyiz ki bizi izleyen herkes Rab'bin işlerine hayran kalsın. Aynı zamanda, Pavlus'un vurguladığı gibi sadece Rab değil, diğer kardeşlerimiz de bizden büyük teşvik alıp sevinecekler.

Elçi Pavlus'un Filipili kardeşler için ne denli büyük bir yürek taşıdığını bir çok yerde görüyoruz. Gerekirse onlar için canını bile feda etmeye hazırdır. Şimdi de yanında duran ve mektubu beraberinde göndereceği Timoteos'tan da söz eder. Bu genç adam Pavlus'un manevi oğluydu. Uzun yıllar yanında kaldı, bir çok yer beraber gezdiler ve şimdi tutukevinde de Elçi Pavlus'u yalnız koymadı. Yazdığı mektubu onunla birlikte göndermek istediği için Pavlus onun güvenilirliğinden biraz söz etmek ister. Kısaca, Timoteos'un alçakgönüllülük konusunda harika bir örnek olduğunu belirtir. Herkes kendi işi peşinde koşarken Timoteos tüm hayatını Mesih'in hizmetine adadı. Bu gerçekten büyük bir fedakarlıktır. Çoğu insan Pavlus'u çok iyi biliyor ve methederken Timoteos gibi adamlar kimseden övgü beklemeden perde arkasında hizmet etmeye devam ediyorlardı. İşte gerçek alçakgönüllülük budur, kimse bizi takdir etmese de adanmış bir şekilde Mesih'in hizmetini sürdürmek.

Sonra Pavlus Filipî'den yanına gelen Epafroditus'u da takdir etmek ister. Pavlus'a kilisenin başkanı iletim için uzun ve tehlikeli bir yolculuk geçiren bu kardeş Elçi'nin yanına gelince ciddi bir hastalığa yakalanmıştı. Bunu duyan Filipili kardeşler onun için ayrıca büyük kaygı çekmişlerdi. Fakat Pavlus bu cesur kardeşin artık iyileşip yanlarına döneceğini belirtiyor. Anlaşılan Epafroditus uzun bir süre Pavlus'un yanında kalıp hizmet etti. Elçi Pavlus onun için emektaşım ve yanında omuz omuza mücadele eden biri olarak tasvir eder. Kaldı ki ister Timoteos, ister Epafroditus, ister Pavlus'un kendisi hepsi özverili bir hizmetin içyüzünü sergiliyorlar. Hepsi Mesih uğruna canlarını tehlikeye atıyorlardı. İşte

kurtuluşumuzu etkin kılmanın bir boyutu daha, sadece Mesih'in fedakârlığını kabul etmek değil, aynı zamanda İsa Mesih ve kardeşlerimiz uğruna kendi hayatımızı feda etmeye hazır olmak demek.

Her şeyi söylenmeden ve
çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne
sımsıkı sarılarak aralarında
evrendeki yıldızlar gibi parladığınız
bu eğri ve sapık kuşağın ortasında
kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz
çocukları olasınız.

MESİH'İ TANIMAK

Filipililer 3:1-11

1 *Sonuç olarak, kardeşlerim, Rab'de sevinin. aynı şeyleri yazmak bana usanç vermez; hem bu sizin için bir güvencedir.*

2 *Kötülük yapan o adamlardan, o köpeklerden sakının; o sünnet bağnazlarından sakının!*

3 *Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla tapınan, Mesih İsa'yla övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz.*

4 *Ben aslında bunlara da güvenebilirdim. Eğer başka biri bunlara güvenebileceğini sanıyorsa, ben daha çok güvenebilirim.*

5 *Sekiz günlükken sünnet oldum. İsrail soyundan, Benyamin oymağından, özbeöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya bağlılık dersiniz, Ferisi'ydim.*

6 *Gayret dersiniz, kiliseye zulmeden biriydim. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum.*

7 *Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.*

8-9 Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım ve Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım.

10-11 Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek ve böylece ne yapıp yapıp ölümden dirilişe erişmek istiyorum.

AÇIKLAMA: Baştan sona kadar bu mektubun ana fikri durum ne olursa olsun Mesih'te sevinmektir. Tutuklu bulunan Pavlus bu önemli mesajı burada bir daha vurgular, ayrıca sevinmenin imanlı için önemli bir güvence olduğunu da belirtir. Aslında, daha önce değindiği gibi Pavlus'un hapiste kalmasına sevinen bazı sahte öğretmenler vardı ama gördüğümüz gibi Pavlus yine de kötü niyetle de olsa müjdeyi yaymalarına seviniyordu. Bunu yapmak gerçekten önemli, nitekim tüm olumsuzluklara rağmen yine Rab'bin hikmetine güvenmek ve olayın olumlu tarafına bakmak her zaman için ruhumuzu zedelenmeye karşı korur. Aynı zamanda Pavlus kendine masum öğretmen süsü veren bu sahtekarları bir az deşifre etmeye ihtiyaç duyar. Onlara 'sünnet bağnazları'demesinin sebebi de bu kişilerin Musa'nın Yasası'nda buyrulan sünneti iman eden tüm herkese farz kılmalarıydı. Oysa ki bu buyruk sadece İbrahim'in soyundan gelen Yahudiler için geçerli bir işaretti. O yüzden Pavlus başka birçok yerde Mesih imanlısının Yasa altında olmayıp bu tür kural ve kaydeden özgür olduğunu belirtir (Romalılar 6:14, Galatyalılar 5:1-6).

İlerleyen ayetlerde Pavlus kendilerini çok dindar gibi göstermeye çalışan bu öğretmenlerden yeri geldiğinde çok daha dindar olduğunu hatırlatır. Onlar dindarlıklarına güvenerek Tanrı'nın beğenisini kazanabileceklerini sanıyorlardı. Fakat Rab'bin önünde aklanmak dindarlıkla mümkün olsaydı Pavlus hepsinden önce aklanmış olmalıydı! Elçi Pavlus Yasa'nın buyruğu uyarınca sekiz günlükken sünnet oldu. İsrail'in ilk kralı Saul'un oymağı olan Benyamin kavminden doğmadı. Daha genç bir adam iken Pavlus Yeruşalim'e gidip en ünlü Yahudi hahamı olan Gamaliel'den eğitim aldı. Ayrıca o dönemde Yahudiliğin çok muhafazakâr bir mezhebi olan Ferisiler'e katılarak Kutsal Yasa konusunda son derece tutucuydu. O kadar ki, Mesih'ten sonra Yeruşalim'de yeni yükselmeye başlayan kilisenin kökünü baltalayıp kurutmak için elinde geleni yaptı. Kısacası bir insan dindarlığıyla kurtulabilseydi, Pavlus kesinlikle ilk sıralarda bir adaydı.

Ancak daha sonra bir görüşme Mesih İsa'yla tanışan Pavlus insanın kendi doğruluğuyla asla kurtulamayacağını anladı. Kişinin ancak çarmıhta fidyemizi ödeyen Mesih'e güvenerek Rab'bin katında doğru sayıldığını gördü. Böylece İsa Mesih'in sunduğu bu kutsal ve karşılıksız doğruluğa sahip olduktan sonra Pavlus daha önce övüldüğü ve yukarıda saydığı bunca 'değerden' tamamen soğudu. Hatta, dediğine göre, daha önce 'kazanç' olarak gördüğü bu şeyleri Mesih'i

tanımının yanında 'süprüntü' olarak görmeye başladı. Bundan böyle artık Pavlus'un tek arzusu ve hedefi Mesih İsa'yı daha derinden tanımak ve onu tüm uluslara tanıtmaktı. En başta bu bizi şaşırtabilir. Bunca yıl Mesih'i izleyen ve kıta kıta gezerek müjdesini birçok şehirde yayan Pavlus neden hala '*Mesih'i tanımak istiyorum*'desin? Aslında tanımak sözcüğü burada yüzeysel olarak bilgi sahibi olmaktan çok kişisel ve derinden tanımak demek. Örneğin, insan yeni evlendiği kişiyi tanıdığını düşünebilir oysa ki yıllar geçtikçe onu o kadar daha derinden tanıyacak ki. Zaten evliliğin en güzel tarafı şu ki eşimizi daha çok tanımaya hiç doymayız. Aynı zamanda Pavlus Mesih'in ölümünde O'nunla özdeşleşip acılara ortak olarak dirilişine erişmekten bahseder. Ne demek istiyor? Elçi Pavlus için en büyük onur ve şeref Mesih uğruna acı çekmektir. Acı çekmekten zevk alan biri olduğu için değil bunu minnettarlığından arzuluyordu. Aynı zamanda Mesih'in acılarını tecrübe ederek kendini Rab'be daha da yakın hissediyordu. Nasıl olsa günün sonunda Tanrı'nın huzuruna erişeceğine emindi. O yüzden dünyada hizmetini sürdürürken en içten arzusu her geçen gün Mesih'i daha iyi anlamak, O'na daha yakın hissetmek ve O'nun sevgisiyle dolup taşmaktı.

Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.

GÖKSEL VATAN

Filipililer 3:12-21

12 Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum. Ama Mesih İsa'nın beni kazanmakla benim için öngördüğü ödülü kazanmak için koşuyorum.

13-14 Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.

15 Bunun için olgun olanlarımızın hepsi bu düşüncede olsun. Herhangi bir konuda farklı bir düşünceniz varsa, Tanrı bunu da açıkça gösterecek.

16 Ancak, eriştiğimiz düzeye uygun bir yaşam sürelim.

17 Kardeşler, hepimiz beni örnek alın. verdiğimiz örnek uyarınca yaşayanlara dikkatle bakın.

18 Size defalarca söylediğim gibi, şimdi gözyaşları içinde tekrar söylüyorum: Birçok kişi Mesih'in çarmihına düşman olarak yaşıyor.

19 Onların sonu yıkımdır; tanrıları mideleridir. Ayıplarıyla övünür, yalnız bu dünyayı düşünürler.

20 Oysa bizim vatanımız göklerde. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz.

21 O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir.

AÇIKLAMA: Bundan önceki satırlarda Elçi Pavlus yüreğinin en derin arzularını açık bir şekilde sergiledi. En büyük gayesi Rab İsa Mesih'i daha içten tanımak, ölüm üzerindeki zaferini tecrübe etmektir. Ama şimdi 'yetkinlik'diye adlandırdığı bu yüce hedeflere henüz erişemediğini belirtir. Aksine kendini yarışta koşan birine benzetir. Bu göksel yarışın sonunda Mesih'in bizim için öngördüğü harika ödül söz konusudur. Aslında İncil'in birçok yerinde özellikle Elçi Pavlus bu tarz bir yarıştan söz eder (1.Korintliler 9:24-27). Ancak başka müsabakalarda olduğu gibi bu yarışta geçici her hangi bir ödül için birbirimize karşı mücadele etmiyoruz. Bu esas ruhsal bir mücadeledir ve kendi benliğimiz rakibimizdir. Rab'bin bizim için öngördüğü harika bir hayat vardır ama benliğimize yenildikçe bu kutsal planından alıkonuluyoruz. Kendi boş tutkularımız ve hayallerimizle oyalandıkça Rab'bin harika planını kaçıırıyoruz. Aslında Rab'bin bize sunmak istediği ödül, her hangi bir madalya ya da çelenk değil, kendisidir! Evet, Rab'bin bize sunabileceği en harika şey, kendisini daha derinden tanımak, sevgisiyle tam anlamıyla özdeşleşip sonsuz evine kavuşmaktır. İşte yaşadığı bütün sıkıntılara rağmen Pavlus'u günbegün bu göksel yarışta tamamlamaya motive eden ödül buydu.

Başta gördüğümüz gibi Pavlus bunu 'yetkinliğe erişme' diye tanımlar. Dünyada insanlar üniversite bitirince, ya da doktora yapıp kıdemli bir kariyer sahibi olunca 'erişmiş'sayılır. Fakat Rab'bin Sözü'ne göre bu dünyada gerçek bir yetkinliğe tam olarak kavuşmak mümkün değil. Ancak Mesih'in ardından koşup yüce hedeflerine yaklaştığımız sürece daha da olgunlaşmış ve yetkinliğe erişmiş sayılırız. Bu yüzden

Pavlus onu dinleyen herkesi aynı düşünceye sahip olmaya çağırır. Aslında bu düşünce Pavlus'un daha önce değindiği Mesih'in düşüncesidir (2:5). Tanrı Oğlu Mesih kendi egosuna hiç yenilmedi, aksine kendini alçaltarak her şeyini başkaları uğruna feda etti. Böylece Mesih ölümden dirilerek önüne konan yarışını tamamladı çünkü Tanrı'nın kutsal arzusu uyarınca öngörülen hedefe ulaştı (İbraniler 12:1-3). Benzer şekilde Pavlus kendi hayatını da örnek gösterir. Diğer elçiler gibi Pavlus her şeyini bırakıp hayatını Mesih uğruna feda etti. Hayatının sonunda imanını koruyup yarışını bitirebildiğini de söyleyebildi (2.Timoteos 4:7-8).

Fakat herkes böyle düşünmüyor. Hatta dindar diye geçinen bazıları bile Rab'den çok kendi menfaatlerini düşünüyorlar. Pavlus büyük bir üzüntüyle bunların esas Mesih'e düşman kesildiklerini belirtir. Çünkü İsa'nın örneği uyarınca başkalarının ihtiyaçlarını düşünmekten çok kendi midelere hizmet ediyorlar. Evet, günümüzde de bu tarz din mensupları var. İnsanları dini duygularını sömürerek kandırmak çok zor değil. O yüzden kimi örnek aldığımızı çok dikkat etmeliyiz. Sonuç olarak Elçi Pavlus önünde canlandırdığı hedefi şöyle tanımlar: *'Bizim vatanımız göklerde'*! Bu çok önemli çünkü eğer hala bu dünyada rahat ya da zengin olmak için uğraşıyorsak o zaman Rab'bin bize sunduğu sonsuz hayatı ve ebedi meskeni henüz anlamadık demek. Eğer hala yeryüzündeki değerlerimizle övünüp duruyorsak o zaman Rab'bi gerçekten tanıyamadık demek. Aslında Rab dünyanın bu basit hedeflerinden kurtarıp yüce amaçlarına yönelmek için bizi kurtardı. Böylece gözlerimiz bu dünyada değil, göklerde olmalı (Koloseliler 3:1-3). Çünkü yakında bir gün oradan yüce Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih gelecek. Geldiğinde dünyayı orijinaline döndürüp bizi de tümünden yenileyecektir. Şimdi hala günaha esir zavallı bedenlerimizi o gün tümünden değiştirip kendi yüce varlığına benzetecektir (1.Korintliler 15:42-54). İşte o zaman tam anlamıyla 'erişmiş' sayılacağız çünkü Rab'bin kendisini görerek bilindiğimiz gibi tam bileceğiz (1.Korintliler 13:12).

Oysa bizim vatanımız
göklerde

Oradan Kurtarıcı'yı Rab
İsa Mesih'i bekliyoruz

SEVİNİN!

Filipililer 4:1-9

1 Bu nedenle, ey sevgililer, sevincim, başımın tacı, içten özlediğim sevgili kardeşlerim, böylece Rab'de dimdik durun.

2 Evodiya'ya rica ediyorum, Sintihi'ye rica ediyorum, Rab yolunda aynı düşüncede olun.

3 Evet, gerçek yoldaşım, sana da yalvarırım, bu kadınlara yardım et. Çünkü onlar benimle, Klement'le ve adları yaşam kitabında bulunan öbür emektaşlarımla birlikte Müjde'yi yaymak için mücadele ettiler.

4 Rab'de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin!

5 Uysallığınız bütün insanlarca bilinsin. Rab'bin gelişi yakındır.

6 Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin.

7 O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.

8 *Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün.*

9 *Benden öğrendiğiniz, kabul ettiğiniz, işittiğiniz, bende gördüğünüz ne varsa, onu yapın. O zaman esenlik veren Tanrı sizinle olacaktır.*

AÇIKLAMA: *Elçi Pavlus teşekkür mektubunu toparlamak istiyor ama son noktayı koymadan önce Filipî Topluluğu'nda yaşanan küçük bir soruna değinmek istiyor. Aslında ilk ayette okuduğumuz gibi Pavlus oradaki kardeşleri çok seviyor, onlarla gerçekten gurur duyuyordu. Ancak kilisede anlayamayan iki kadın varmış, Evodiya ve Sintihî. Bu hanımlar Pavlus için çok değerli kişiler ve aralarındaki anlaşmazlığın bu şekilde devam etmesine dayanamıyordu. O yüzden onları aynı düşüncede olmaya çağırıyor. Daha önce gördüğümüz gibi aynı düşüncede olmak her konuda hemfikir olmak anlamına gelmiyor. Esas inancımızın temeli olan Mesih'te bir olmak ve O'nun bize gösterdiği sevgide birleşmek demek. Pavlus ayrıca 'yoldaşım'diye adlandırdığı muhtemelen kilise önderliğini yapan bir kardeşe bu kadınlara yardımcı olması için seslenir. Aynı şekilde Klement isminde bir başka kardeşten söz eder. O da büyük olasılıkla Filipîli olup müjdeyi çevredeki şehirlerde duyuran biriydi. Sonuç olarak Pavlus kilisede bulunan bu kardeşlerin küs ve kırgın bir şekilde hizmete devam etmelerine izin vermiyor. Nitekim kilisenin ileri gelenleri Mesih'in sevgisinde barışık bir şekilde geçinemiyorlarsa o zaman kilise pek ileri gidemez.*

İlerleyen ayetlerde Pavlus demin bahsettiği durumlarda kardeşlerin birbiriyle anlaşabilmeleri için adeta bir reçete yazar. Birinci madde, depresif takılmak yerine her zaman, her durumda sevinmektir! Tabi içinde bulunduğumuz sıkıntılara ya da sorun yaşadığımız kişiye odaklandığımız sürece bu mümkün değil. Fakat Rab'be ve harika işlerine bakarsak aslında sevinmek için her gün binlerce sebep var. Unutmayın ki bunu yazan Pavlus bu arada Roma'nın hapsinden yazıyordu. Ama bu konuda ısrar ediyor, ikinci defa tekrar ediyor: Sevinin! İkinci madde kavgacı ve kinci olmak yerine uysal ve yumuşak huylu bir tutum benimsemektir. İnsanlarla anlaşamadığımızda ya da beklenmedik zorluklarla karşılaştığımızda genellikle nasıl tepki veririz? İçimizden öfke, bağırma, küfür ve benzeri mi çıkıyor, yoksa gerçekten Mesih'in sevgisini ve sabrını yansıtabiliyor muyuz? İşte bu tür durumda nasıl karşılık vereceğimizi önceden karar vermemiz gerek. Özellikle Mesih'in her an yanı başımızda olup yakında döneceğini unutmamalıyız. O bize gerekli destek verecektir. Üçüncü madde kaygılanıp içimizi kemirmek yerine Rab'be güvenerek her daim dua etmek ve şükretmektir. İsa Mesih bu konuda öğrencilerini sıkı sıkıya uyardı (Matta 6:25-34). Çünkü kaygıya kapıldığımızda Tanrı'nın kutsal değerlerini gözden kaçırıp tamamen bencil bir girdabın içine düşüyoruz. Rab'bin kuvveti ve hikmetine güvenmek yerine kendi gücümüzle işin içinden çıkmaya çalışıyoruz. Oysa ki kaygılanmakla boyumuzu bir santim artıramadığımız gibi yaşadığımız zorlukları da hiç bir şekilde değiştiremiyoruz. Kaldı ki, insanlarla yaşadığımız sıkıntılar olsun, karşılaştığımız zorluklar olsun, onların üstesinden gelmek için tek

bir yol var: Sevinmeyi, uysal olmayı ve Rab'be güvenmeyi seçmek. Bunları yaparsak o zaman Rab'bin olağanüstü esenliği üzerimize gelip en zor durumda bile içimizi ferahlatacaktır. Sıkıntılar hemen sona ermeyebilir fakat Rab'bin verdiği güç ve esenlikle her zorluğa karşı koyabileceğiz.

Son olarak Pavlus okurlarını olumlu şeylere odaklanmaya davet eder. Tabi ki dünyamızda ve hayatımızda ters giden bir çok şey var fakat Rab'be odaklanırsak manzara tamamen değişir. Böylece kötümser düşünmek yerine Tanrı'nın sağladığı harika şeylerin üzerinde düşünebiliriz. Aslında genellikle kafa yordığımız durumlara bakacak olursak içinde pek çok yalan, kaygı, kin ve daha başka kirli şeyler var. O yüzden Pavlus bizi gerçek, pak, sevimli ve erdemli şeylere odaklanmaya çağırır. Pavlus'un kendisi bu konuda harika bir örnekti. Hapiste olmasına rağmen hiç karamsarlığa kapılmadı. İşte bu yüzden Filipili kardeşleri aynı tutumu benimsemeye davet eder ki Rab'bin harika esenliğini tecrübe etsinler.

MUTLULUĞUN SIRRI!

Filipililer 4:10-23

10 *Bana duyduğunuz ilgiyi sonunda tazelediğiniz için Rab'de çok sevindim. Aslında ilgi duyuyordunuz, ama bunu göstermeye fırsatınız olmadı.*

11 *Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim.*

12 *Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamamın sırrını öğrendim.*

13 *Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim.*

14 *Yine de sıkıntılara ortak olmakla iyi ettiniz.*

15 *Siz de bilirsiniz, ey Filipililer, Müjde yayılmaya başladığında, Makedonya'dan ayrılışımdan sonra sizden başka hiçbir topluluk karşılıklı yardımlaşma konusunda benimle işbirliği yapmadı.*

16 *Ben Selanik'teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda bulundunuz.*

17 *Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum.*

18 *Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksiğim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır.*

19 *Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.*

20 *Babamız Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.*

21 *Mesih İsa'ya ait bütün kutsallara selam söyleyin. Yanımdaki kardeşler selam ederler.*

22 *Bütün kutsallar, özellikle Sezar'ın ev halkından olanlar selam ederler.*

23 *Rab İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun.*

AÇIKLAMA: *Günümüzde insanlar mutlu olmak için her şeyi yapmaya hazırdır. Egolarını tatmin etmek için her şeyi deniyorlar, fakat çoğu zaman öncekinden daha da kötü bir hale geliyorlar. Sorun şu ki sadece kendimizi düşünüp içe dönük bir mutluluğun peşinde koştuğumuz sürece hiç bir yere varamayız. Çünkü mutluluğun sırrı kendi içimizde değil, bizi yaratan yüce Rab’bimizin kalbinde saklıdır. Bu mektup boyunca Roma’da ev hapsinde bulunan Elçi Pavlus karşılaştığı tüm zorluklara rağmen son derece sevinçli olduğunu belirtti. Şimdi de haksızca cezaya çarptırılan bir insanın nasıl bu kadar mutlu olabildiğinin sırrını paylaşıyor. Baştan söylediğimiz gibi bu mektup bir teşekkür mektubuydu. Pavlus için kaygı duyan Filipi Topluluğu Epafroditus’un eliyle Roma’ya bir takım armağan gönderdiler. Mektubun sonunda Pavlus yeniden teşekkürlerini iletir ve halinden oldukça memnun olduğunu söyler. Neden? ‘Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim’der Pavlus. Bu gerçekten çok önemli bir ders. Modern dünyada televizyon reklamları olsun, telefonumuza gelen mesajlar olsun, bize hep bir şey daha almamız gerektiğini bas bas bağırır. Sanki reklamdaki şeyi almazsak mutlu olamayacağız! Böylece mutluluğun serüvenine devam etmek için yeni çıkan şeyleri hemen satın almamız gerek. Elçi Pavlus ise eldekiyle mutlu olmayı öğrendiğini söyler. Başka bir mektupta Pavlus şunu ekler: ‘Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz. Yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla yetiniriz. (1.Timoteos 6:6-8).’ Aslında ‘yeter!’ diyebilmek bazen en büyük marifettir. Dünyanın her gün önümüze serdiği deli dolu koşuşturmadan kurtulabilsek ne mutlu bize!*

Mutluluk deyince çoğumuz tüm sıkıntılarımızın yok olduğu bir durum hayal ederiz. Kısacası mutlu olup olmamız içinde bulunduğumuz şartlara bağlıdır. Her şey yolunda gidiyorsa mutlu hissederiz, ama bir aksilik yaşadığımızda yelken hemen suya düşüyor. Oysa ki bu satırları yazan Pavlus’a bakacak olursak sıkıntıları sürerken gerçek anlamda mutlu olduğunu görüyoruz. İsa Mesih uğruna verdiği hizmet süresince Elçi Pavlus pek çok zorluğa göğüs gerdi. Burada dile getirdiği yoksulluk ve açlık dışında daha pek çok sıkıntıları oldu (2.Korintliler 11:23-29). Pavlus burada pek çok farklı durumda bulunduğunu söyler ama mutluluğunun bunlardan etkilenmediğini de belirtir. Neden? Çünkü sevinci ve iç huzuru yaşamının koşullarına endeksli değildi. Elçi Pavlus yaşamının bu sırrı Tanrı’nın gücüne bağlar: ‘Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim!’ Bu sözle Pavlus Mesih’in gücüyle çılgınca şeyler denediğini demek istemiyor. Esas Mesih’le olan ruhsal ilişkisinden doğan güç ve ilhamla her şeyin üstesinden gelebileceğini söylüyor. Sıkıntılar devam edecek, zorluklar yine olacak, fakat Rab’bin kuvvetiyle en zor şartlarda bile huzur ve sevinç bulabiliriz. Çünkü mutluluğumuz Tanrı’nın sevgisine endekslidir. O yüzden durum ne olursa olsun Rab’be bağlı kaldığımız sürece sevinçli ve huzurlu bir şekilde devam edebileceğimizi biliyoruz (Yeşaya 43:1-3).

Son satırlarda Elçi Pavlus Filipili kardeşlerin gösterdiği fedakârlığı bir kez daha dile getirir. Pavlus müjde uğruna bir çok şehir gezdi ve yeni topluluklar kurdu. Bazen onu gönderen kiliseden maddi destek alıyordu, bazen kendisi çalışarak ihtiyacını gideriyordu. Çoğu zaman yeni kurduğu kiliselerden bir destek gelmiyordu fakat Filipililer bu konuda istisnaydılar. Elçi aralarından ayrıldıktan sonra bile ona bir çok defa armağanlar gönderdiler. Bu harika cömertliğinden dolayı Pavlus onları takdir eder. Tabi Pavlus burada daha çok göndersinler diye yağ çekmiyordur. Aksine Rab'bin onları bu özverili davranışlarından ötürü ödüllendireceğini belirtmek istiyor. Çünkü Pavlus'a iletilen bu bağışlar aslında Tanrı'ya verilen sunulardır. Benzer şekilde günümüzde Rab'bin hizmetine maddi olarak katkıda bulunduğumuzda Tanrı'ya hoş kokulu bir kurban sunmuş oluyoruz. Aynı zamanda bununla beraber yeri geldiğinde Tanrı'nın bizim de ihtiyaçlarımızı karşılayacağına emin olabiliriz. Son olarak, Pavlus etrafında bulunan kardeşlerin de selamını aktarıyor. Hatta ilginçtir ki Sezar'ın ev halkından da selam söyleyenler vardır. Demek ki Pavlus'un yanında duran askerlerden bile Mesih'e inanan olmuştur. Böylece Pavlus İsa Mesih'in lütfunu anarak mektubunu sonlandırır.

KAYNAKÇA

TÜRKÇE:

William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

Alec Motyer, *Filipililerin Mesajı*, Haberci, 2015.

İNGİLİZCE:

Thomas Constable Online Commentary:

<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/philippians.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Can Nurođlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

